

Chị gái tôi 9 tuổi đã phải đọc đơn ly hôn chia tài sản của bố mẹ

Những trận cãi vã, đập đồ của bố mẹ còn nhiều hơn những lần tôi cười, không đều như cơm bữa nhưng không ít hơn số ngày chủ nhật.

Tôi 21 tuổi, ngày bé ước mình có thể lớn thật nhanh để ra khỏi căn nhà đó, để tự do làm những gì mình muốn, để không phải sợ hãi nghe những trận cãi vã, đập phá đồ đạc nữa. Cuộc sống hồi bé của tôi thực sự rất đáng sợ, chính vì thế nó cũng rèn cho tôi sự bền bỉ với cuộc sống, bền tới mức lì lợm, chấp nhận tất cả mọi thứ. Giờ đôi lúc tôi lại ước được trở về ngày nhỏ, không có quá nhiều thứ phải lo, gặp gỡ nhiều người, trọng trách lớn hơn. Thế nhưng đây là khi tôi tạm quên đi những nỗi đau ngày nhỏ, thực chất lúc nào nó cũng ở trong tim tôi, thỉnh thoảng chồm dậy, đau ứa nước mắt.

Sẽ thật là bi quan với suy nghĩ của một cô bé mới hai mấy như tôi. Chưa từng có giây phút nào yên bình trong cuộc đời, chưa từng có khoảnh khắc nào để tôi cảm thấy cuộc sống này tốt đẹp và đáng sống. Tôi từng căm hận bản thân, sao không thể sống vui vẻ, mạnh mẽ hơn, thế nhưng không làm được. Dù là lỗi của ai đi chăng nữa, với tôi và có thể với cả nhà tôi, sống vui vẻ hạnh phúc là một thứ xa xỉ mà mãi mãi không bao giờ chạm tới được. Nhiều lúc tôi cũng suy nghĩ về kiếp trước, về luật nhân quả, có lẽ kiếp trước chúng tôi làm điều chưa tốt nên kiếp này chưa được hạnh phúc.

Hôm nay mẹ gọi điện, ngoài những câu hỏi bình thường vẫn hỏi, mẹ cũng không quên nói những câu thỉnh thoảng nói, rồi nói về bố. Mẹ bảo sẽ bỏ bố sau khi chúng tôi thành đạt, kể bố đã giấu đi bao nhiêu tiền, năm nào cũng phải trả nợ thay bố, rằng mẹ căm ghét bố. Lúc mẹ nói, tôi chỉ cười, kiểu vô cảm, thực chất tôi đã khóc ngay khi cúp máy. Mẹ nói về bố như thế, tôi không làm gì được. Tôi biết mẹ nói không sai chút nào, từ lúc tôi biết nhận thức mọi thứ thì những câu ấy đã xuất hiện.

Có lúc tôi hận bố, tại sao bố lại là con người như vậy, khiến mọi người ghê sợ, mang bao bất hạnh đổ xuống ngôi nhà này. Tôi cũng hận mẹ, sao nỡ gieo rắc vào đầu con trẻ những lỗi lầm của người lớn, đó là lỗi của bố nhưng mẹ lại bắt chúng tôi nghe như thế. Những đứa trẻ vô tội là chúng tôi đã phải sống hơn 20 năm trên cuộc đời một cách đau thế sao? Mỗi lần bố mẹ cãi nhau, chúng tôi đã phải sợ hãi như thế nào?

Hồi còn học tiểu học, lúc mà lòng tin của tôi vào đức Phật mạnh mẽ nhất, tôi đã chạy ra ngoài sân khấn cầu mỗi khi họ cãi nhau. Bố mẹ đã bàn tới bàn lui chuyện ly hôn trong suốt những năm lấy nhau, mỗi năm vài ba lần. Tôi thực sự mong họ chia tay để mình được yên ổn. Tôi chỉ muốn có một tuổi thơ bình yên hơn, vậy mà bố mẹ vẫn sống như thế với nỗi đau cho đến tận giờ, vì chúng tôi. Tôi rất giận bố khi chị tôi học lớp 3, bố đã bắt chị cầm tờ đơn ly hôn do mẹ viết để đọc, xem phù hợp không, chia tài sản thế nào.

Không ít lần tôi chợt tỉnh dậy trong giấc mơ vì tiếng hét trong mơ của bố. Tôi ước mình được là trẻ mồ côi, sẽ chẳng phải chịu những sự vô lý này. Thời gian qua đi, tôi không còn hy vọng gì nữa vào hai chữ “hạnh phúc”. Tôi không còn niềm tin với cuộc đời này, không biết mình nên làm gì. Xã hội đối với tôi không tệ, bố mẹ tạo mọi điều kiện cho chúng tôi ăn học nhưng trái tim tôi đã lỡ nhịp rồi, chẳng thể hòa cùng mọi người. Tôi dù đã trong hình hài một người lớn nhưng nỗi sợ hãi chưa bao giờ ra khỏi mình. Tôi sợ phải tiếp xúc với mọi người, sợ mình không bình thường, sự thật là quanh đi quẩn lại chỉ có bố mẹ không bỏ rơi tôi nhưng họ cũng chưa bao giờ mang lại chút không khí gia đình cho tôi.

Một đời có vẻ dài, tôi đã đi được gần một phần ba cuộc đời rồi, ngập trong nước mắt. Tôi từng hy vọng về mọi chuyện, về một thứ gì đó tốt đẹp hơn, rằng “ở hiền sẽ gặp lành” nhưng giờ những mộng ước ấy hoàn toàn biến mất, tôi đang dần trở thành một đứa con bất hiếu, một người vô cảm, một kẻ yếu đuối và thảm hại. Mong được các bạn chia sẻ và đồng cảm với tôi.

Huyền Như